

Imperium Hallanum - Världsriket Hallen

Hallen - med universums sämsta och mest instängda men ändå underbaraste luft. Det doftar blod, svett och tårar av personer, som gett sina liv i denna hall. Hela luften är som ett slags drogmoln - man blir beroende av det och kan aldrig komma bort från det.

I denna hall befinner sig ett evigt liv, som lockar till sig unga blåögda underbarn, som också - efter en mycket kort tid - blir beroende av hallens ljuvliga droger. En del finner sin lycka i denna hall, andra förblir olyckliga för evigt, i detta eviga liv.

I denna hall finns också underbart vackra, röda banor, som lyser upp det varma, fuktiga drogmolnet. Hela hallen får en vacker, tegelröd färg av ljusstrålarna, som kommer in genom den stora glasväggen och därefter reflekteras från den ojämna tegelröda gummiytan. En del av ljusstrålarna omvandlas dessutom till värmestrålning, som bidrar till det varma, fuktiga drogmolnet samt till värmen i själva hallen.

Det enda, som kommer in genom den stora glasväggen, är alltså solljusets strålar. Någon bild av omvärlden kommer aldrig in i hallen. Någon bild av hallen inuti går heller aldrig ut genom glaset. Förutom lockropet efter unga, blåögda underbarn. Hallen är alltså en helt isolerad värld, som befinner sig mitt i den yttre världen utan att på något sätt påverka eller påverkas av denna.

I denna hall levde han - för många år sedan. Mannen, som fick hallrikets befolkning att öppna sina ögon. Han vann varje tävling han deltog i. Ända till den tävling, som skulle bli hans sista.

Han visste det själv, han hade ju blivit varnad. Ändå startade han. Han kunde inte låta bli. Ända sedan dagen då han föddes, hade hallen förberett sig på denna dag.

Han var kung i hallen. Han var bäst - allas favorit. Men när klockan klingade för sista varvet, hade publiken förändrats. De visste vad som skulle hända. På målranken var det redan för sent.

Då han kommit över mållinjen, var han plötsligt borta. För bråkdelen av en sekund hade det öppnat sig. Det svarta hålet, som var porten till löparnas himmelrike - drogmolnet.

Men ingen märkte det. I alla fall brydde sig ingen om det. Utom kungarna i himlen.

Några år efter denna händelse föddes en son. Redan innan han föddes, visste alla att han skulle bli den nästa. Han var den nye kungen.

Han var ett underbarn - en naturbegåvning. Redan vid tre års ålder var han bäst i världen i tioårsklassen. Som tioåring slog han hela världseliten. Och då han fyllde femton, kröntes han till kung.

Också han vann alla tävlingar han deltog i. Också han skulle snart vara med om sin sista tävling. Och också han visste om det, innan han startade. Han hade ju också blivit varnad.

Och på målrakan var det redan för sent. När han överskred mållinjen öppnade sig det svarta hålet igen, men endast för bråkdelen av en sekund. Sedan var allting glömt. I alla fall brydde sig ingen om det. Utom kungarna i himlen. Denna gång var de för övrigt en mera än senast.

Thomas Sandberg

Jagad ...

Jag står stilla.

Tyst och rädd står jag där.

Som ett ensamt, bortsprunget barn.

Jag har endast en tanke i huvudet ...

PLÖTSLIGT !

Jag hör ett SKOTT, och springer för livet.

Jag springer fort, men ändå smidigt.

Jag hör klampande steg bakom mig.

Jag ökar farten en aning ...

Någons flåsande andedräkt känns i min nacke.

Jag ökar farten ytterligare ...

Flåsandet minskar men jag hör fortfarande de klampande stegen.

Min enda tanke virvlar runt

som kulan i ett flipperspel.

Jag känner en krampaktig smärta i mitt högra lår. Jag är tvungen att minska på farten, men jag låter ändå inte förföljarna få fast mig.

Jag hör en klocka någonstans ute i en annan värld. I min egen värld finns fortfarande endast en bestämd tanke. Den tanken har följt mig hela tiden. Som en trygghet, likt fåraherden för lammet. Och den har blivit kraftigare mot slutet.

Nu har jag inte långt kvar till friheten.

Jag ökar farten,

men det gör också mina förföljare.

Jag känner mig trött. Svetten pärlar längs mina kinder. Mina ben känns tunga. Fast jag inte ser förföljarna vet jag, att de tar in på mig.

Jag får med ens en känsla av att jag inte kommer att klara det.

Aldrig nå friheten. Får ge upp !

Men min enda lilla tanke ger mig KRAFT !

Förföljarna är redan uppe jämtesides med mig. Bara några

meter kvar till friheten ...

Och där bryter jag mållinjen. Som SEGRARE !

Förföljarna har försvunnit och omkring mig står bara vänner.

Allting är lugnt,

skönt

och underbart i FRIHETEN.

Thomas Sandberg